

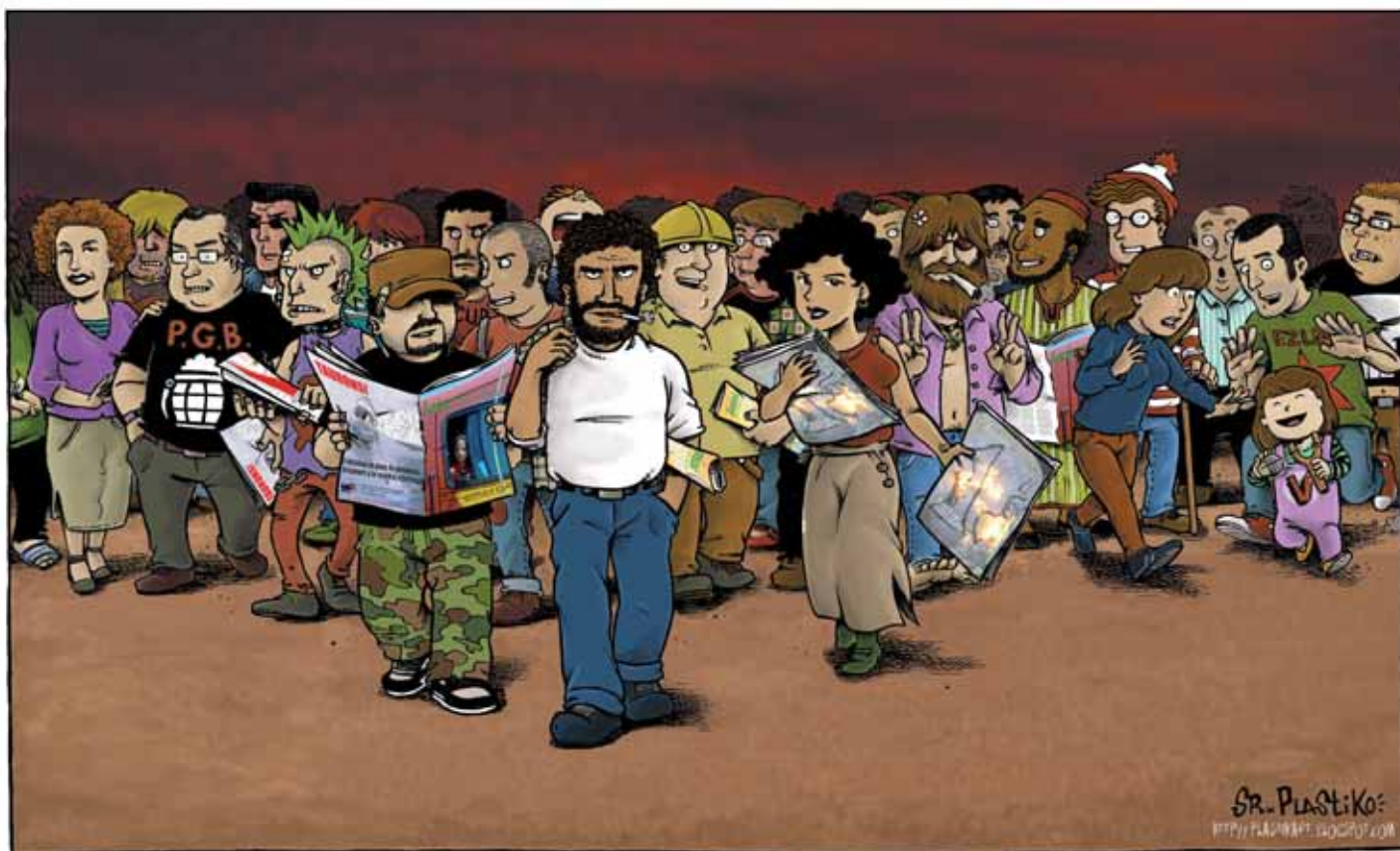
laiac

ESPECIAL
Vaga General
30.000 exemplars

Revista de la IAC · Intersindical Alternativa de Catalunya

CONTRA LA REFORMA LABORAL, LES RETALLADES I LES MESURES ANTISOCIALS

29 de març vaga general i social QUE NO ENS ROBIN EL FUTUR!

La Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), una confederació sindical conformatada per les organitzacions sindicals USTEC-STEs, CATAc, CATAc-CTS, FTC, CAU, CTA i FAA, convoca vaga general el dia 29 de març contra el conjunt de mesures que

configuren la política econòmica i social dels governs central i català, que estan comportant una greu retallada dels drets laborals i socials, un increment de l'atur i de la precarietat laboral, una depreciació salarial generalitzada, una retallada de recursos amb externalització dels serveis pú-

blics i un desmantellament generalitzat de la protecció social.

La IAC fa una crida a les persones assalariades, aturades, jubilades i estudiants i als sectors populars que es veuen afectats negativament

continua a la pàgina 3

< SUMARI >

A la vaga anticapitalista, SÍ! | PÀGINES 2 I 3 • **El Govern dels 'millors' s'acarnissa amb el 99%** | PÀGINES 4 I 5 • **La contrareforma laboral** | PÀGINA 7

A la vaga anticapitalista, SÍ!

Seminari d'Economia Crítica Taifa

Juanfra Álvarez

Ja portem cinc anys de crisi econòmica, una crisi que només ens expliquen a mitges. És veritat que es va iniciar als Estats Units arran d'una globalització financera sense control i que es va expandir al món sencer, però no ens diuen que la crisi està causada, també, per uns salaris que, als països centrals de l'economia mundial, estan baixant des dels anys setanta. A casa nostra, l'expansió liderada per la bombolla immobiliària havia generat llocs de treball –moltes dones es van poder incorporar al món laboral– i el crèdit abundant i econòmic que ens oferien les caixes i els bancs, que guanyaven molts diners fent-ho, ens permetia continuar comprant pisos i automòbils sense adonar-nos que els nostres salaris personals disminuïen. L'arrel d'aquesta crisi no es troba tan sols en els problemes financers, sinó en l'augment de l'explotació dels treballadors. Quan es va tallar el crèdit, totes aquestes possibilitats es van ensorrar, els treballadors i les treballadores no podíem continuar comprant i les empreses no podien continuar venent. Així doncs, de sobte, la producció i la feina van disminuir i la crisi financera va esdevenir una crisi econòmica. Les xifres d'atur es van disparar ràpidament i es van sumar a les més de 250 mil aturades a Catalunya i els dos milions al conjunt de l'Estat que van quedar després de la crisi dels setanta (no oblidem que, amb el capitalisme, anem de crisi a crisi).

Després de quaranta anys dient que l'Estat no havia d'intervenir en l'economia, els empresaris i, sobretot, els bancs i caixes van exigir que la ciutadania els tragués del pou

LES POLÍTIQUES DE RESCAT DELS PODEROSOS DELS ANYS 2008-2009

Després de quaranta anys dient que l'Estat no havia d'intervenir en l'economia, els empresaris i, sobretot, els bancs i les caixes van canviar de jaqueta i van exigir que la ciutadania els tragués del pou. *Salvar el sector financer*, aquí, va suposar salvar els propietaris de les finances, que no és exactament el mateix. El sector es podia haver salvat d'altres maneres –als seus propietaris no se'ls hauria d'haver salvat de cap manera!–, però el sector públic els ha bombejat milers de milions d'euros. Ens diuen que alguns d'ells eren préstecs (no tots, ni de bon tros), però se sap ben poc de les condicions de la seva devolució. D'altra banda, el govern espanyol va establir alguns programes per ajudar a recuperar l'ocupació, el famós Pla E que ens va omplir de rètols i la Llei d'Economia Sostenible, que, suposadament, pretenia millorar l'economia durant els propers deu

anys. Aquests plans limitats i caòtics van ajudar poc a l'activitat econòmica i gens a l'ocupació. L'atur continuava pujant. Els *brotos verds* que alguns veïen a l'horitzó es van assecar de seguida.

Amb la destrucció de llocs de feina, la despesa pública destinada a prestacions i subsidis d'atur va créixer de manera important. Però aquesta és una despesa per la qual els treballadors i les treballadores estem cotitzant tota la nostra vida laboral, no ens regalen pas res. On són les cotitzacions dels banquers per finançar el seu rescat? D'altra banda, els ingressos van disminuir, en part a causa de la crisi i en part perquè des dels anys 80, s'han anat rebaixant els impostos als més rics –IRPF, impost de societats, SICAV, Fons d'Inversió, etc.– i el frau fiscal és molt alt. Fins i tot durant la crisi, s'han reduït els impostos als rics! Amb tot això, la diferència entre despeses i ingressos –allò que anomenem dèficit– va augmentar i les administracions públiques van haver de demanar préstecs per cobrir els seus buits –allò que anomenem deute públic– als bancs d'aquí, però també als de l'exterior. Tot i que ha crescut molt ràpidament, el deute públic espanyol es troba entre els més baixos de tota la UE (per sota d'Alemanya, França i altres països).

I DE COP I VOLTA, EL 2010, ENS DIUEN QUE CAL AJUSTAR-SE EL CINTURÓ

Ho diuen els grans capitals (*mercats*, segons la terminologia que s'utilitza per despistar-nos) que ens han proporcionat els préstecs, ho diu l'FMI i,

sobretot, ho diu la UE, que va exigir a Zapatero que canviés les seves polítiques i comencés a executar programes d'austeritat. Però per què, si el nostre deute públic no és tan alt? Doncs perquè ho barregen tot i posen dins el mateix sac els diners que deuen els bancs (que es van endeutar amb l'exterior durant la bombolla immobiliària per tenir més beneficis) i les grans empreses espanyoles (el deute privat) i el deute públic. Es refereixen al *deute* –sense més– i fan que *el país* en sigui el responsable. Els beneficis són de les empreses, però el deute l'ha de pagar el país. Que les empreses i els bancs privats paguin el seu deute i no ens el facin pagar a nosaltres!

La Unió Europea imposa programes d'austeritat esgarriuosos que s'obliden de qualsevol altre objectiu que no sigui retallar

Els *mercats* no es refien que la nostra economia sigui capaç de pagar el deute. Pensen –amb raó– que la nostra economia real (l'ocupació que produeix les coses, l'activitat econòmica, la riquesa) és molt feble, que tenim cinc milions i mig de desocupats i que no podrem pagar. Però deixen de tenir raó quan diuen que només guanyarem competitivitat i podrem pagar si som austers, que l'ajustament de cinturó ha de ser molt fort. Amb l'argument que cal rebaixar el dèficit i pagar el deute, des del 2010, s'estan duent a terme unes polítiques econòmiques duríssimes contra la població. A canvi d'un fons d'ajuda financera pels estats –o, més ben dit, per a les seves institucions financeres– i amb l'amenaça de més represàlies, la UE imposa programes d'austeritat esgarriuosos, que s'obliden de qualsevol altre objectiu que no sigui retallar. Primer van ser les mesures de 2010: retallades del pressupost, reforma de les pensions, reforma laboral, eliminació de les ajudes als desocupats sense subsidi, etc. Més endavant, els sindicats, la patronal i el govern van signar un acord econòmic i social que l'únic que va fer va ser consolidar aquestes reformes. El govern de Zapatero va voler ser el primer seguidor –i el més dòcil– de les exigències de la UE, segurament perquè no estava en desacord amb els dirigents europeus. Sense oblidar la desfermada bancarització de les caixes d'estalvi, perquè els bancs cada vegada siguin més grans...

LA UE NO CEDEIX I CONTINUA IMPOSANT MÉS AUSTERITAT

Brussel·les revisarà els pressupostos estatals abans que els aprovin els parlaments respectius (on queda la democràcia i la sobirania dels estats?); s'exigeix que els salaris no estiguin lligats

Jordi Borràs

a l'IPC sinó a l'augment de la productivitat, fet que suposa una pèrdua de la capacitat adquisitiva dels treballadors i les treballadores; es reclamen retallades en la despesa pública, especialment la social; s'establiran sistemes perquè les grans empreses transnacionals paguin menys impostos, etc. És una història de terror que, a més, no tindrà final. L'agost de 2011, el parlament espanyol va reformar la Constitució –tot i que havien dit milers de vegades que no es podia reformar– per poder aprovar amb urgència que el pressupost públic no pugui tenir dèficit. Però no només això –que ja és un disbarat tècnic, polític i social–, sinó que també va aprovar que el pagament del deute tingui preferència sobre qualsevol altra despesa pública, una mesura que, a Grècia, no es va signar fins al febrer de 2012. L'Estat espanyol és el millor seguidor del programa d'austeritat imposat per la UE, un programa cruel, però acceptat sense grans resistències pels governs de torn.

No ens queda més remei que lluitar contra el capitalisme que ens explota i que ha convertit les persones treballadores de tot el món en competidores

Enmig de tot aquest procés inhumà, la UE només donarà facilitats als bancs privats espanyols: el Banc Central Europeu pot donar crèdits als bancs privats, però no als governs. I els bancs privats poden fer grans negocis demanant milers de milions d'euros al BCE a l'1% d'interès i comprant deute públic a un tipus del 4%, el 5% o més. És clar que no tenen diners per donar crèdit a les empreses i les famílies! Cap altra compensació per a la població: ni ajudes a la gent aturada ni a les persones desnonades ni a les pobres ni res. Tot això són problemes dels estats, diu la UE, que no opina el mateix dels temes financers...

Amb el govern del PP, el procés continua i s'intensifica l'atac del capital, amb el suport legal d'unes polítiques econòmiques d'una duresa desconeguda fins ara. Com diu Warren Buffet "És clar que hi ha lluita de classes... i la meua, la dels rics, és la que està guanyant".

Cap on ens volen dur? No s'està arreglant, ni es pot arreglar, cap dels problemes de la nostra economia; l'únic que es fa és empitjorar-los cada vegada més. Fins ara, ens enganyaven dient que l'any vinent sortiríem de la crisi; ara, ja ni s'atreuen a dir-ho. Estan impulsant mesures que només perjudiquen l'economia: sense demanda, els empresaris no poden créixer i, si no esperen beneficis, no invertiran diners i es produirà menys, cosa que farà augmentar l'atur i reduir els salaris, encara més. No obstant això, és possible que els empresaris mantinguin la seva taxa de beneficis tot i que produeixin menys, però les classes populars... Pel que fa a la millora del sistema productiu, si en una altra situació ja seria

difícil, com es pot millorar la capacitat de l'economia de produir riquesa i ocupació amb aquestes polítiques de contracció? Per què ens venen tot això com a solució per fer front a aquesta llarga crisi del capitalisme?

La situació de la gent cada dia és més desesperada. Cinc milions i mig de persones aturades, el 50% del jovent i un percentatge alt de la gent de més de 45 anys; més d'un milió de famílies amb tots els seus membres en edat laboral a l'atur; 800.000 famílies sense cap mena d'ingrés... Ser *mileurista* s'està convertint gairebé en un *privilegi*. Cada dia, la desigualtat és més gran. La pobresa s'agudifica i afecta més del 20% de la població, mentre una minoria augmenta el seu patrimoni. Les classes populars, que també són les classes mitjanes, cada vegada tenen més dificultats. La crisi també està impulsant una accentuació del patriarcat, perquè les dones ocupen els llocs de treball més precaris i, en l'àmbit domèstic, se'ls assigna la càrrega de cobrir les insuficiències de la pèrdua de sous i de les retallades de serveis públics. Tot plegat dibuixa una situació molt greu que tots i totes coneixem, sense expectatives de millora i sense esperances. A més, Catalunya se situa al capdavant d'aquest procés de retallades, que està comportant molts acomiadaments i una onada privatitzadora, especialment dels serveis socials. El capital i els seus servidors en l'àmbit polític mai no en tenen prou.

CAL ESTENDRE LA LLUITA

No n'hi ha prou amb lluitar contra els governs de torn, els dòcils servidors de les forces econòmiques. No ens queda més remei que lluitar contra el capitalisme que ens explota i ens oprimeix, un capital feble econòmicament, però políticament prepotent, que se sent dominant com no s'havia sentit des de fa molts anys i que ha aconseguit convertir-se en un sistema global que converteix les persones treballadores de tot el món en competidores. Un sistema que ens condueix:

— En l'àmbit laboral, a l'atur, el deteriorament dels salaris i les condicions laborals, la pèrdua dels convenis.

— En l'àmbit social, a la pèrdua drets socials i la destrucció de l'Estat del benestar. De ciutadanes i ciutadanes, ens volen convertir en consumidors i consumidores.

— En l'àmbit polític, al debilitament de la ja molt pobre organització democràtica i a l'augment de la repressió.

Tot això continuarà si no reaccionem, si no resistim, si no plantem cara i diem prou, si no alterem la correlació de forces. I podem fer-ho. Perquè no hi ha res inevitable en la societat. Els éssers humans, organitzats col·lectivament, podem canviar les coses. I avui més que mai, la nostra tasca és treballar i lluitar per assolir-ho.

ve de la portada

per aquestes polítiques a participar activament a les assemblees dels barris i els centres de treball, a la vaga del 29 de març i a les reunions i mobilitzacions que es vagin convocant per fer possible l'expressió de l'ampli rebuig ciutadà a les polítiques d'austeritat i encabar totes les reivindicacions sectorials dins la protesta global.

QUÈ EXIGIM?

- Retirada de la reforma laboral i de les retallades
- Enfortiment dels serveis públics i recuperació dels serveis privatitzats
- No al pagament del deute creat per qui ha provocat la crisi
- Nacionalització de la banca i de les empreses bàsiques per al funcionament de l'economia
- Repartiment de la riquesa i del treball i garantia d'ingressos dignes per a les persones aturades
- Paralització dels desnonaments i habitatge a preus assequibles per a tothom
- Marc de relacions laborals propi de Catalunya
- Reforma fiscal i lluita contra el frau fiscal

PER QUÈ UNA VAGA?

De moment, la vaga ha estat l'instrument més eficaç, més cohesionador i que ha creat més solidaritat i consciència col·lectiva dels problemes individuals que han tingut històricament els treballadors i les treballadores per millorar les seves condicions de treball i la seva qualitat de vida.

No es tracta d'una vaga per donar poders a ningú per renegociar res, sinó d'una vaga debatuda pas a pas per tothom que hi participa. Es tracta d'un gir social, polític i sindical profund. Es tracta que l'avarícia de l'1% deixi de posar en joc les nostres vides. La IAC treballarà per fer realitat una vaga que generi una participació massiva i que permeti continuar amb més força un procés de mobilitzacions sostingudes –que, si cal, inclourà més vagues– fins que s'aturin aquestes polítiques governamentals i puguem recuperar el que ens han robat.

Volem una vaga que enforteixi la participació, el debat i la presa de decisions dels treballadors i les treballadores i que creï la consciència que només podem canviar aquestes polítiques des de la unió i la lluita col·lectiva. Volem un clam unitari tan potent que impossibiliti que CCOO i UGT dilapidin aquest capital de força i de pressió en una negociació que es conformi amb acords de mínims i amb contrapartides, com ja ha passat amb el de les pensions.

UNA VAGA PER UNIR, PER AVANÇAR, PER RECUPERAR EL QUE ENS ESTAN ROBANT, PER MILLORAR...

SI LLUITEM, POTSER NO GUANYAREM, PERÒ, SI NO LLUITEM, ESTEM PERDUDES I PERDUTS!

Juanira Álvarez

EDITA:

IAC Intersindical Alternativa de Catalunya

www.iac.cat — 933 173 151

Via Laietana 57, 4t 3a 08003 Barcelona

AMB EL SUPORT TÈCNIC DE:

SETMANARI DE COMUNICACIÓ **DIRECTA**

www.setmaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
661 493 117 — 935 270 982
Riego 37 Baixos. 08014 Barcelona

El Govern dels 'millors' s'acarnissa amb el 99%

Retallades, desatenció sanitària i corrupció a la cúpula de l'Institut Català de la Salut

Artur Mas va triar aquest mentider compulsiu per donar el cop de gràcia a la sanitat pública i ampliar el negoci de les asseguradores privades. Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Empresa, per més inri, ha fet una crida al sector privat a ocupar l'espai que deixen els ajustaments que ell ja s'encarrega de fer al sector públic. Aquest és el punt de partida polític que està desmantellant la sanitat pública catalana, amb conseqüències molt greus en la qualitat de l'assistència mèdica. Reduccions de plantilla, empitjorament de les condicions laborals, tancament de serveis d'urgències nocturnes o de Centres d'Atenció Primària, així com la supressió de serveis especialitzats de radiologia, quimioteràpia, així com de nombrosos quiròfans. La saturació del servei s'ha viscut de manera generalitzada a grans centres hospitalaris. Les últimes setmanes hem vist casos dramàtics de pacients que eren enviats a casa tot i patir greus patologies o enfermetats que necessitaven d'un tractament o fins i tot d'una intervenció quirúrgica. Diverses plantes de l'Hospital de Bellvitge es troben en absolut col·lapse, un fet que es repeteix a l'Hospital de Viladecans, l'Esperit Sant de Santa Coloma de Gramanet, i una llarga llista de centres d'atenció primària distribuïts pel territori. Aquests últims han multiplicat el volum de població sota la seva cobertura com a conseqüència de la clausura de CAP situats a municipis limítrofes.

A tot això cal sumar-hi la gravetat dels casos de corrupció i malversació de recursos que han esquitxat aquí i allà la geografia del mapa sanitari català des de l'arribada de CiU al govern de la Generalitat. No només estem parlant de càrrecs intermedis, ans tot el contrari, la corrupció ha arribat als més alts estaments, començant pel president de l'Institut Català de la Salut. Josep Prat i Doménech, ha arribat a cobrar 320.000 euros anuals (més que el Rei) només d'Innova (grup d'empreses municipals de Reus) d'on ja hem aconseguit que dimiteixi, deixant un deute de més de 200 milions d'euros. També era conseller d'USP, multinacional sanitària. Actualment és investigat per l'Oficina Antifrau, però el Govern el manté com a President de l'Institut Català de la Salut per tal que faci a tota Catalunya el que ha fet a Innova.

JOSEP PRAT
DIMISSION DE LICIS
I DE TOTES LES EMPRESES PÚBLIQUES!

Pretén fer amb tota la sanitat pública el que ha fet amb INNOVA: Forrar-se ell i els seus i deixar-nos un enorme deute a nosaltres!

Dijous 22 de març a les 12.30
Concentració de rebuig

Lladres a la presó!

No cal confirmar assistència, però si anar a:

Acadèmia de Ciències Mèdiques, on 'celebrarà' el 20è aniversari de l'IDI
Carrer Major de Can Caralleu, 1-7 de Barcelona

Bus: 60, 66, 34, 130 - FGC: Estació Reina Elisenda - Cobxe: Sortida 9 Ronda de Dalí

+INFOMACIÓ: www.catacctsiac.cat

“Els ajuntaments hem comès un error molt gros perquè hem dit als ciutadans que es pot tenir de tot i de franc (...) La diferència entre el que paguen els pares i l'Ajuntament no es pot aguantar. Haurem de dir a la gent que haurà de pagar més o s'haurà de tancar el servei (en referència a les escoles bressol)”

SALVADOR ESTEVE

President de la Diputació de Barcelona i Alcalde de Martorell

155.000 MILIONS D'EUROS
De 2003 a 2011, la banca espanyola ja ha acumulat uns beneficis nets que superen els 155.000 milions d'euros. Des que va començar la crisi, més de 76.000 milions d'euros. Durant 2011, va obtenir 10.197 milions en guanys.

229.114 MILIONS D'EUROS
Les empreses de l'Ibex35 –inclosos els principals bancs– han acumulat 230.000 milions d'euros en beneficis anuals nets des que va arrencar la crisi. L'any passat, van registrar guanys per valor de 33.696 milions.

202.143 MILIONS D'EUROS
Els darrers deu anys la borsa espanyola ha repartit 202.143 milions d'euros entre les accionistes. El rècord de distribució de dividends d'aquesta etapa es de l'any 2009 quan es van repartir 32.115 milions entre les accionistes.

240.000 MILIONS D'EUROS
És l'estimació més aproximada del frau fiscal a l'Estat espanyol, que suposa que cada any es deixen d'ingressar 90.000 milions. A Catalunya, supera els 16.000 milions d'euros, sis cops més el volum de les retalles socials aplicades per CiU.

El frau fiscal empresarial català sextuplica les retallades de Mas

Les dades hi són. El frau fiscal empresarial català, via paradisos fiscals, blanqueig de capitals i enginyeria comptable, multiplica sis cops les pitjors retallades antisocials aprovades pel Parlament de Catalunya des del final de la dictadura. Fonts sindicals eleven a 16.000 milions d'euros el frau fiscal català anual, davant els 2.700 milions d'euros de tisorada del primer pressupost d'Artur Mas. La xifra s'apropa al volum de l'espoli fiscal de l'Estat que acumularien les finances públiques catalanes, estimat en prop de 20.000 milions d'euros per diversos estudis sobiranistes. Doble moral convergent: exigeixen nova fis-

calitat portes enfora i encobreixen el frau fiscal dins de casa. Entre els noms dels 1.600 grans evasors, blindats i protegits pel mateix Estat defraudat, trobem els de la nissaga Carulla, propietària d'Agroalimen (el frau podria arribar a 180 milions), Artur Mas Barnet (pare del president de la Generalitat enxampat amb 823.262 a un compte opac a Liechtenstein), Demetrio Carceller de DAMM SA (imputat per frau continuat durant 15 anys de 500 milions) o el futbolista Luis Enrique (frau de 600.000 euros a les Antilles holandeses). El recurs al paradís fiscal va acompanyat de la particular proliferació de nacionalistes sobtats. De fet, la tennista Aran-

cha Sánchez Vicario és fiscalment andorrana, com Montserrat Caballé. El pilot català de F1 Pedro Martínez de la Rosa, com l'espanyol Fernando Alonso o el tennista Carlos Moyá, són fiscalment suïssos. De nacionalitat monegasca és l'expilota de motos Àlex Crivillé. Tanmateix, el frau fiscal té unes sigles molt concretes a l'Estat espanyol: SICAV (Societats d'Inversió de Capital Altament Variable). Creades pel PSOE per evitar la fuga de capitals a l'estranger, aquestes societats només tributen un 1% del seu rendiment. El 2011, les 3.064 SICAV espanyoles van acumular 23.304 milions d'euros. Tributats a l'1%, per suposat.

“Al nostre país, quan ens trobem en una situació de crisi, resollem els problemes treballant, amb treballs legals o il·legals”

JORDI PUJOL
Expresident de la Generalitat de Catalunya

ESADE i IESE: els 'think tank' marquen el rumb

S'amaguen sota la sospitosa categoria de grup d'experts, científics o investigadors, però són més polítics que Mas, Pujol i companyia. Les estratègies econòmiques que han de seguir els partits i els governs es decideixen a l'ombra. Són els "think tank" i s'endinsen als governs fins a copar la pràctica totalitat de conselleries i alts càrrecs. És el cas del govern català, on hi predomina la gent d'ESADE i IESE. A la primera, hi han estudiat tres consellers, vuit secretaris generals i nou alts càrrecs. La segona, menys concorreguda, ha adoctrinat dos consellers, un secretari general i tres alts càrrecs. Aquesta avinença fa que Josep Antoni Duran i Lleida, un mes abans de les eleccions, s'atreveixi a dir a ESADE: "No és que no tingui idees, és que, si les explico, perdré les eleccions". I d'idees, com ja s'ha vist, és clar que en tenia: les mateixes que els líders d'ESADE o IESE pronuncien en públic. La directora general d'ESADE, Maria Eugènia Bieto: "ESADE insta el govern a reduir el nombre de funcionaris". Havia instat, també, a reduir el sou del funcionariat i a introduir el copagament de la sanitat pública. Ella mateixa havia prohibit als membres de l'escola parlar del "cas Urdangarin". El secretari general de l'escola de negocis, Marcel Planellas, va dimitir alegant "motius personals" després que es fes públic que va cobrar 128.000 euros del gendre del rei, Iñaki Urdangarin. ESADE no està sola en la tasca d'adoctrinar els futurs governants en el neoliberalisme: IESE s'hi esforça, també. Javier Díaz J., de IESE: "El Pacto de Toledo és l'estafa més gran que s'hagi fet mai al contribuent espanyol" o "IESE aposta per endarrerir l'edat de jubilació als 70 anys".

Catifa vermella pels lobbies empresarials

Artur Mas va crear a la seva arribada al Govern de la Generalitat, un Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement perquè empresaris, catedràtics i economistes representants dels interessos del capital l'assessoressin en matèria d'ocupació, funció pública i sector privat. Es reuneixen a Pedralbes i fan cimeres on parlen dels "déficits crònics i sobrevinguts" de l'economia i dibuixen línies d'actuació que després el Govern resseguirà amb cura per no sortir-se de la ratlla marcada. El consell està presidit pel president d'Abertis i del Cercle d'Economia Salvador Alemany i compta entre les seves files amb destacats noms del sector privat com l'economista en Cap de "la Caixa" i professor de l'IESE Jordi Gual, el president del Grup Banco

Mediolanum Carles Tusquet o el degà del Col·legi d'Economistes Joan B. Casas. El consell està farcit de personalitats que, tot i tenir un paper aparentment neutre pel seu càrrec acadèmic, als seus informes i intervencions públiques s'han decantat clarament a favor de les polítiques de retallades als serveis públics. És el cas dels catedràtics d'economia Jordi Galí, Guillem López Casanovas, Germà Bel i Oriol Amat. Per cert, ESADE i IESE també estan representats a aquest consell, de la mà dels seus respectius directors generals. Així doncs, en una època en que la tecnocràcia està tan de moda, Catalunya no podia quedar-ne al marge i el gran empresariat i els ideòlegs del capital tenen catifa vermella a la Generalitat. Amb cimeres, recepcions, canapès i el que faci falta.

2.705.113 POBRES

La pobresa —menys de 460 euros mensuals— afecta tres milions de persones als Països Catalans. Al País Valencià és on ha crescut més (1.133.965, un 25%). A Catalunya, hi ha 1.300.000 afectades (21%) i, a les Illes Balears, 271.148 (25,8%).

1.306.421 ATURADES

L'atur registrat aquest març als Països Catalans ja afectava 641.948 persones (161.000 sense cap cobertura) a Catalunya; 566.131 al País Valencià i 98.352 a les Illes Balears. Als 3 territoris, l'atur juvenil es dispara per sobre del 40%.

350.000 DESNONAMENTS

Entre 2007 i 2010, es van fer 350.000 execucions hipotecàries a l'Estat, 78.000 a casa nostra. Fins el 2010, es van fer 95.092 llançaments a l'Estat, 42.236 als PPCC. A Catalunya, 51 execucions hipotecàries i 17 desnonaments diaris.

UN 20% AMB EL 7,9%

A Catalunya el 20% més ric accedeix al 37% de la renda i el 20% més pobre només al 7,9%. El 10% de les llars més afavorides ingressen 7,6 vegades més que el 10% de més pobres. Estat espanyol, el 10% més ric té el 41% de la riquesa.

Grècia lluita contra l'austeritat

Finalment, la banca i els governs de la Unió Europea s'han posat d'acord per posar en marxa l'anomenat *pla de rescat* de Grècia. Els estats europeus aportaran 130.000 milions d'euros (l'Estat espanyol en posa 15.000) per allunyar el risc d'una crisi greu a la UE en cas que Grècia fes fallida. Els governats europeus —especialment Merkel i Sarkozy— i els poders financers es mostren satisfets i contents per la solució acordada, que —suposadament— ajudarà Grècia a superar la situació en què es troba.

Res més allunyat de la realitat. De fet, es tracta d'un nou rescat de la banca privada, ja que la major part del diner va a parar als bancs, especialment als alemanys i francesos, mentre que l'Estat grec només disposarà d'una petita part del pastís. Merkel i Sarkozy saben que Grècia no podrà pagar el seu deute, però l'objectiu no és ajudar Grècia sinó reduir les pèrdues dels seus bancs. El pla, si s'arriba a complir, preveu que l'any 2020 el deute grec serà del 120 per cent del PIB. Si el govern grec continua sent còmplice dels interessos financers de la UE i accepta de manera incondicional les ordres que li arriben de Brussel·les, haurà de continuar reduint salaris i pensions, desmantellant els serveis públics i retallant els drets socials, cosa que suposarà un increment de l'atur i la pobresa i conduirà el poble grec a una situació que avui ja és insostenible.

Però hi ha esperança i alternatives. Diverses enquestes coincideixen a dir que, si es fessin eleccions generals a Grècia en aquests moments, els partits situats a l'esquerra del PASOK obtindrien la majoria absoluta. Aquestes formacions tenen en comú la voluntat de sortir de l'euro i de recuperar la sobirania del poble grec, amb propostes polítiques i econòmiques totalment diferents de les imposades per Brussel·les. El fet que aquests tres partits, que fins ara no superaven el 20% dels vots, tinguin un suport electoral majoritari és, en gran mesura, conseqüència de les diverses vagues generals i altres mobilitzacions socials que s'han succeït a Grècia durant aquest darrer any i mig.

Quan la IAC planteja la necessitat de la vaga general a les assemblees dels centres de treball, alguns companys i companyes posen l'exemple de Grècia per argumentar que la vaga no serveix per obligar el govern a fer marxa enrere en la reforma laboral o en les seves polítiques de retallades. Però la mateixa situació política de Grècia demostra el contrari. Si les mobilitzacions i les vagues generals aconsegueixen —com és el cas— articular una majoria social disposada a canviar un sistema injust que està al servei dels poderosos per un model social i econòmic al servei dels drets i els interessos de totes les persones, haurem guanyat.

Milos Bicanski

La sortida de l'euro no suposarà la solució immediata de la greu situació econòmica que viu Grècia, però sí que servirà perquè el poble grec prengui les seves pròpies decisions. És evident que la sortida d'aquest forat negre, on ens ha ficat una classe política al servei dels poders financers, requerirà sacrificis. Cal tenir en compte, però, que no és el mateix suportar la pèrdua de drets, salaris i serveis públics de qualitat sense esperança de recuperar-los en un futur, mentre la banca i els especuladors responsables de la crisi continuen enriquint-se a costa nostra, que decidir nosaltres mateixos com volem afrontar la crisi i quines responsabilitats exigim als culpables, al mateix temps que anem avançant cap a un sistema més just, democràtic i solidari.

MAI TAN POC VAN ROBAR TANT EN TAN POC TEMPS A TANTS

Emmirallem-nos en Islàndia

David Fernández

No pot ser casualitat que, en el moment estel·lar de la compareixença conjunta de don Mariano i *monsieur Sarkozy*, el so fallés de cop. De sobte. Ventrilocs sense veu, gesticulacions mudes, paraules sordes. Metàfora més que exacta de l'afonia d'allò polític, que sucumbeix i s'esfondra fa anys sota el soroll eixordador del *techno-trash* dels mercats. 2012. Gener costerut anunciat. En la radiografia de la tempesta que arriba, a propòsit de l'enlluernador seguici de comparsa del nou executiu: el vailet dels encàrrecs de Lehman Brothers al capdavant d'Economia, un traficant *tomahawk* de missils terra-aire a Defensa i els supernumeraris de l'Opus Dei a Interior. Actualitzada "unidad de mercado en lo policial", que anul·la del tot el pretèrit "destino en lo universal". Síntesi: tràgica aliança de Cánovas del Castillo

Alvaro Zarzuela

amb Maldoff, Soros i Draghi. Transmutacions transitòries. 1974. Londres. Al reporter de Reuters que li demana amb quina legitimitat es constitueix el nou govern franquista, Fraga Iribarne —*diplomata diplomocru*— li escridassa iracund: "¡Con la legitimidad de las metralletas!".

2012. Rere l'autodesfeta, daltabaix, del PSOE, els *Chicago boys on the rocks* prenen La Moncloa. Farra i cridòria, bramant la mala nova: "¡Con la legitimidad de los mercados!". I de les metralletes, és clar. Doble tisana de brou. I vodevil paral·lel. En l'esperpent de l'esquerra (ir)real que es desfà. Dràstica retrospectiva en allò inequívoc viscut. Que ZP va arribar retirant les tropes militars de l'Iraq i anunciant hipotètics nous drets. I plega i es fuga, verba volant, acatant l'ordre d'ordenar les pitjors retallades antisocials des del final de la dictadura; regalant Rota als americans, tot passant-se —singular aliança de civilitzacions— el referèndum de l'OTAN per l'Arc de les Autoderrotes. I, *guinda* per a Guindos, indultant amb total impunitat el totpoderós vicepresident del Banco Santander. I aquí pau i després tortes. #etfelicitofill

2012, sí. Celtibèrica lletania neoliberal. Quan la fulla econòmica de ruta tecnocràticamilitar ja és traçada. CiU, alumna avantatjada de Rottmeyer Merkel, ja dissenya els patrons del tall a gust del patró. Any I d'Artur Mas el Menys: 3.000 milions en tisorada antisocial. Any II, el que corre: pujada multilateral del preu de la vida disparada indiscriminadament contra la població civil. Bombes de dispersió. Rere la serra elèctrica de les retallades, el temps dels atracaments. D'ordir retallades a esgrimir la retallada. Patolò-

gica neurosi d'obsessió compulsiva amb el deute: què més fa que el frau fiscal català s'apugui a 16.000 milions d'euros. I tot i així, de la ressaca de 2011 queden tres frases dites que fan bullir l'olla d'una nova consciència social rehabilitada. Primera indignada, de pintada al mig del carrer: mai tan pocs van robar tant en tan poc temps a tants. Segona, en paraules d'Stiglitz i Akelof, tots dos Nobel de Economia: "és impossible resoldre la crisi econòmica mentre els criminals que van cometre el frau massiu no estiguin a la presó". I tercera, Zytek a Wall Street, que és com dir a Sol o a Plaça Catalunya o a qualsevol tangent de l'esperança habitada: "tot allò que diguem ara ens ho podran prendre, tot menys el nostre silenci". Tàctica i estratègia: silenci fèrtil, que no puguin saber res, desobediències més que anunciades, del que passarà. Del que pensem fer. *Expect us*. L'anonimat de la col·lectivitat.

Què fer? Virem cap a Islàndia i, salvant les distàncies, apropem-nos a les rodalies i les proximitats. Alternativa Reikiavik. Allà on han descodificat el quid —que estem en mans de delinqüents— i han clarificat com sortir-nos-en dignament. Islàndia, mirall i horitzó: allà on s'han negat a pagar deutes aliens via referèndum popular; on empresonen els banquers cleptomans; i on estan jutjant els ministres còmplices del frau i l'estafa. Clar. Clar que somni amb Islàndia. I ja veig Botín entre reixes i banquers desnonats i el BBVA caient en caiguda lliure i a uns quants ministres —Camps i Matas, arròs a banda— a la banqueta dels acusats. Com per no somni amb Reikiavik. 2012, clar que sí: Islàndia o mort. Vencerem.

A la IAC entenem que hi ha altres alternatives econòmiques i fiscals per nodrir les arques públiques de recursos i facilitar la inversió per incrementar el treball digne i estable i recuperar i garantir les polítiques socials i de protecció social. Pensem i constatem que hi ha alternatives perquè la crisi no recaigui sempre sobre els sectors assalariats i populars, començant per la nacionalització de la banca i les empreses de sectors estratègics i bàsics per a l'activitat econòmica, com ara la telefonia i les elèctriques. A continuació, repassem despeses que podrien estalviar-se!

10.000 MILIONS

Que l'Església catòlica rep en ajudes (amb les transferències a l'educació i a la sanitat concertades). També cal que l'Església pagui l'IBI.

17.244,75 MILIONS

Que els Pressupostos de l'Estat espanyol destinen a l'exèrcit des dels diferents ministeris

8 MILIONS

Que rep la corona. Cal afegir el patrimoni cedit per l'Estat i la seguretat i altres aspectes pagats a través dels diferents ministeris.

La contrareforma laboral: causes, efectes i respostes

Vidal Aragonés

CAUSES

La totalitat de mesures que ara s'apliquen estan teoritzades des dels anys 70 pels anomenats *neoliberals* amb unes idees molt simples: "El treball no pot ésser subjecte de drets i garanties ha d'ésser una mercaderia més i, per tant, s'han de reduir els seus costos". Les seves receptes –autèntic verí– passen per utilitzar el treball únicament quan es necessita, sense assumir riscos, per fer que la modificació o extinció del contracte sigui un acte lliure, unilateral i de baix cost per les empreses. Tot això amb la limitació a la mínima expressió dels sindicats i la negociació col·lectiva. Aquestes teories altres s'incorporen parcialment al que es coneix com el Llibre Verd del Dret del Treball i el concepte de *flexiseguretat*, instruments determinants en les polítiques laborals de les institucions de la UE que s'han construït basant-se en dos tòpics: "el Dret de Treball vigent genera dualitat en les relacions laborals i menys garanties generen més ocupació".

La nostra obligació és no mantenir cap compromís de pau laboral. Ja no es tracta d'una vaga general, es tracta d'un gir social, polític i sindical profund

S'ha imposat un discurs de *doctrina* del xoc, situar les relacions laborals com a suposades causants de la crisi i demanar la pèrdua de drets per la seva superació, encara que no diuen ni un únic dret laboral que guardi relació amb la generació d'aquesta crisi. Al contrari, el que pretenen és determinar que la crisi no la paguin les grans empreses, sinó els treballadors i les treballadores.

EFFECTES

Cap de les mesures aprovades suposarà un fre a la temporalitat. Les modalitats més precàries en la contractació es desenvolupen i se'n creen altres de noves en les quals, sota la forma d'un contracte indefinit, es possibilita una finalització del contracte no indemnitzada, cosa que generarà més rotació i temporalitat, encara que a les estadístiques el nombre de contractes temporals disminueixi. Facilitar l'acomiadament desregulant la causa, eliminar la resolució de l'autoritat laboral en els acomiadaments col·lectius, reduir la indemnització per acomiadament improcedent i eliminar els salaris de tramitació no només suposen una pèrdua de drets i de garanties davant l'extinció, sinó que afecten, sobretot, la pròpia estabilitat del contracte i el compliment de les seves característiques. La significació de tot això, en el sector públic, va més enllà d'una qüestió laboral i obre la porta al desmantellament d'alguns serveis públics, a través d'una combinació d'ajust del dèficit i acomiadaments col·lectius. Les noves possibilitats de modificació de les condicions de treball i el nou contracte a temps parcial no només obligaran a treballar a la carta, sinó que desenvoluparan un procés de pèrdua de les millores laborals existents, generades durant dècades. En el mateix sentit, jugarà un paper determinant la pèrdua d'ultraactivitat dels convenis als dos anys, la resolució dels mateixos per arbitratge i la primacia del conveni d'empresa sobre el de sector.

Així mateix, desregular les condicions de treball, això que anomenen *flexibilitat*, tampoc suposarà un augment de la productivitat per a les empreses. Segurament, provocarà que aquestes intentin reduir els seus costos a través de la pauperització de les condicions dels treballadors i les treballadores i no mitjançant apostes pel desenvolupament tecnològic. Però el pitjor no és que se'ns pretengui enganyar a l'hora de justificar la pèrdua de drets, sinó que el procés tampoc generarà ocupació: la degradació dels drets suposa asfixiar econòmicament la classe treballadora, cosa que actua com un efecte retardant sobre la recuperació econòmica. Si les mesures tinguessin alguna relació amb la crisi, tindrien un caràcter temporal, vinculat a la seva durada. Lluny d'això, vénen per quedar-se i per consolidar una societat que, a les insuportables cotes d'atur, hi ha d'afegir la generalització de la precarietat.

Marc Riboud

RESPOSTES

Els grans sistemes de relacions laborals amb drets i garanties no neixen en el pur desenvolupament del capitalisme, sinó en el creixement econòmic i l'existència d'un sindicalisme de classe i combatiu que tenia com a objectius mesures de caràcter laboral i la pròpia transformació social. Per evitar això, s'arriba al contracte social pel qual els estats i les patronals reconeixen drets laborals i de la seguretat social, la negociació col·lectiva i drets sindicals a canvi de la pau social.

Aquest és l'origen dels drets que ara pretenen arrabassar-nos i no pas el darrers tres decennis de sindicalisme de concertació. També és cert que el procés de gir sindical no és una qüestió de bons i dolents, sinó un procés material en el qual, després d'una època de creixement econòmic i progrés, arriba la precarietat social, política i sindical de la següent. Hem perdut elements d'identificació de classe, les alternatives polítiques anticapitalistes s'han debilitat a la mínima expressió i hi ha tota una generació que ja no recorda el sindicalisme com una eina útil i necessària. Hem de recuperar tot això perquè el sindicalisme de concertació no únicament no ha estat útil, sinó que no s'adona que ja no pot jugar el paper del passat: la burgesia ha trencat el gran contracte social. Per tant, la nostra obligació és no mantenir cap compromís de pau laboral.

Ja no es tracta d'una vaga general, es tracta d'un gir social, polític i sindical profund. Els treballadors i les treballadores han de veure que han de recuperar per a les seves filles i els seus néts allò que els van deixar els seus avis i les seves mares. La lluita ens dóna allò que les lleis ens prenen.

1.120 MILIONS

Que reben tots els assessors designats a dit pels polítics.

2.000 MILIONS

Que es recuperarien si es restablís l'Impost sobre el Patrimoni (pels patrimonis superiors als 500.000 euros)

1.300 MILIONS

Que s'ingressarien si es modifiqués l'IRPF per a les rendes altes amb un increment del 43% al 50% del tipus marginal de l'últim tram (a partir de 120.000 euros).

14.000 MILIONS

Que s'obtidrien mitjançant un nou tipus impositiu a les empreses que facturin per sobre dels 45 milions d'euros i incrementin cinc punts en la tributació per sobre d'aquesta facturació.

29M VAGA GENERAL

LLUITEM PEL
NOSTRE FUTUR
LLUITEM PELS
NOSTRES DRETS

